

— Обичамъ, обичамъ, му отговорихъ, като се обърнахъ къмъ слѣдователя да искажа своята благодарностъ.

И тъй донесаха кафе, както менъ тъй на тѣхъ. Запушихме, слѣдъ което слѣдователя почна да ме запитва чрѣзъ прѣводчика.

— Какъ се казвате?

— Казвамъ се Никола Ивановъ отъ г. Сливенъ съмъ.

Прѣкора си скрихъ защото знаяхъ, че и братята ми сѣ възѣли участие въ Сливненското възстание.

— Какъ отъ Сливенъ ли?

— Да

— А прѣкоръ нѣмате ли?

— Не.

— Ами отъ коя махала?

— Отъ Чобанъ-махлеси.

Азъ съмъ отъ Мангърска махала, обаче това скрихъ умишлено.

— Като си Сливнелня, защо не знаешъ турския езикъ?

— Твърдѣ много скърбя дѣто не зная турски и френцуски.

— Какъвъ поданикъ си?

— Турски.

— Ами я ми разправи отъ кога си въ Румания, на каква работа бѣше тамъ, па защо си и сега тука?

— Азъ съмъ въ Румания отъ 1870 год. Работѣлъ кундурджалкъ въ Браила. Слѣдъ това въ Златинъ; кждѣто бѣхъ съдружникъ съ нѣкой си Михалъ Пенчовъ, родомъ отъ Мѣнастиръ, който живѣше отъ дълги години въ Влашко. Съ него дружихме повече отъ 4 год., като се раздѣлихме едвамъ тѣзи година прѣзъ мѣсець априлий, съ намѣрение да замина за родното си мѣсто. Като се отправихъ за цѣлѣта, бѣхъ слѣзълъ въ Олтеница, гдѣто се бавихъ доста врѣме, по единствената причина, че тамкашния жителъ Х. Христо ме раз-